

vare enige i at stille nogle Vædringsforslag til Finantslovens tredie Behandling, som nu findes optagne under Nr. 10, 12 og 37, at Grunden til, at Sagen af os nu har været med ved at stille disse Forslag, er den, at det kom til min Kundskab, at der i Finantsudvalget var Stemning for disse Forslag. Jeg henvendte mig derfor til Nogle af dette Udvalgs Medlemmer, som ogsaa erklærede sig villige til at modtage Forslagene og til at bringe dem frem i Udvalget, og til siden at stille dem. Jeg ansaa dette for saa meget heldigere, fordi det derved blev muligt for Udvalget at tage disse Spørgsmaal under nærmere Overvejelse. Jeg skal derfor her indskrænke mig til at knytte et Par Bemærkninger til, hvad der allerede er udtalt om disse Forslag. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 10, der angaar Tilskudet til Dødeselskabet, skal jeg dertil sige, at, som det er blevet oplyst af det ærebe Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) og saaledes som det ogsaa findes oplyst i de trykte Bilag til Vædringsforslagene, dette Selskabs finantsielle Status for Diebliffet er høist ugunstig, og at det i høi Grad vil være trængende til dette Tilskud, der her søges udover det, der allerede er bevilget. Jeg er ikke ganske enig med det ærebe Medlem i, at man skal søge strengt at begrænse Selskabets Virksomhed til Sederne alene; thi for det Første er det meget vanskeligt at drage en bestemt Grænse ved et af Selskabets Hovedforetagender, nemlig Engvandingen, mellem Sæde og dyrkede Egne, fordi Engene væsentlig støtte sig til allerede bestaaende Agerbrug, og hvorvidt dernæst de store Foretagender, der stilles i Udsigt for næste Aar mellem Udbyghoi og Gadsumd ere i Nærheden af Sæde, det kjender jeg ikke tilstrækkelig nøie, men jeg antager ikke, at det er nogen fed Egn, og det vil i ethvert Tilfælde have en overordentlig stor Betydning ved saadanne Foretagender at kunne søge Veiledning hos et Selskab, som er saa praktisk kjendt med Ledelsen af slige Arbejder som Dødeselskabet. Dertil kommer, at, da Selskabet dog har den allervæsentligste Del af sine Indtægter fra Medlemmer fra de mere dyrkede Egne, saa kunde der ogsaa være Grund til, at en enkelt Undtagelse fandt Sted fra den bestemte Regel. Jeg tror derfor, at det vil være meget vanskeligt at drage nogen bestemt Grænse for Selskabets Virksomhed, og jeg haaber, at man i den Henseende ikke vil gaa alt for strengt til Værk, ligesom jeg haaber, at man her vil bevilge det Beløb, som er forlangt, da Selskabet i høi Grad trænger dertil og ellers ikke vil kunne fyldestgjøre de Krav, der stilles til det. Det er ganske vist, at det Beløb, som Staten yder, har den ikke srag noget Udbytte af; men jeg nærer ingen Tvivl om, at efter en længere Aarvække vil Staten paa indirekte Maade, ved den forøgede Produktion saavel i Agerbrug som Skovbrug, der fremkommer ved Selskabets Virksomhed, faae sine Udlæg i det Væsentlige erstattede, ikke

at tale om, at der ved dette Selskabs Virksomhed fremkaldes Beskjæftigelse for en stor Del Menneker og tillige Erhverv for en hel Del, som have Lyft til at arbejde i disse Egne. — Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 37, da skal jeg blot sœie et Par Bemærkninger til, hvad der blev udtalt af det ærebe Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), ligesom ogsaa til det, som blev udtalt af den høitæredede Indenrigsminister. Det glæder mig, at den ærebe Minister ikke længere vil modsætte sig dette efter min Mening temmelig uskyldige Forslag, og jeg antager, at den Betingelse, der stilles derfor, sikkert vil blive fyldestgjort, nemlig at der til Betsyttelse for de Eiendomme, som ligge mellem det Sted, hvor Høfderne opføres, og Limfjorden, ogsaa vil blive opført Betsyttelsesadiger mod Limfjorden. Det er fuldstændigt rigtigt, som den ærebe Minister udtalte, at der ved disse Foranstaltninger ikke præjudiceres Noget for Fremtiden; thi det er min Forvisning, at, hvilken Plan man end lægger for Sikringen af den Kyststrækning, her er Tale om, ville disse Arbejder være aldeles nødvendige og passe ind deri; man vil ikke være i Stand til at lægge nogen fornuftig Plan for Kystens Sikkring, uden at sikkre ogsaa den Strækning, hvorom her er Tale. Det er en Selvfølge, at, foruden den lokale Betydning, som disse Arbejder kunne have, som her nærmest handles om, have de ogsaa en almindelig Betydning, og det er den, at de ere et Led af de Foranstaltninger, som ere nødvendige for at sikkre Limfjorden mod de Oversvømmelser, som navnlig i de senere Aar have voldt saa store Ødelæggelser der. Jeg skal her blot nævne, at ved at beskytte en Strækning af omtrent 4 Mil Havkyst vil man sikkre en Kyststrækning langs Limfjorden paa omtrent 200 Mile. De Ødelæggelser, som aarlig foregaar der, ere af overordentlig stor Betydning, og sjoøndt det er meget vanskeligt at udtrykke i Tal, hvor stor Værdi det vil have, tror jeg at komme Sandheden temmelig nær, naar jeg siger, at det vil udgjøre et Beløb, der, naar man baade regner det, som fuldstændigt ødelægges, og det, der delvis ødelægges ved Oversvømmelser, vistnok medfører et Tab, der omtrent udgjør 300,000 Kr. aarlig. Det er saa betydelige Værdier, der ødelægges, at det forekommer mig, at der er Anledning til ogsaa her at træffe Foranstaltninger for at forhindre disse Ødelæggelser. Dertil kommer endnu den Omstændighed, at Staten har en særlig Indtægt af Limfjorden, som den ikke har noget Tilsvarende til andre Steder i Landet, og det er nemlig af Østersfiskeriet, hvoraf der haves en Indtægt, som meget nær løber op til det Beløb, jeg her har nævnt, og hvorved der jo dog gives Midler til at træffe en Del af de nødvendige Forebyggelsesforanstaltninger mod de der stedfindende Ødelæggelser. Jeg tillader mig derfor meget indstændig at anbefale dette Forslag og kan i Dørigt henholde mig til, hvad jeg des-